

РЕШЕНИЕ

№ 7367

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4448** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от Л. К. К. от [населено място] чрез адв. Д. К. от САК срещу Решение на СРС, постановено по НАХД № 810/2022г., с което е потвърдено НП № 146/01.12.2021г. на Директора на Териториална дирекция „Митница С.“ при Агенция „Митници“.

С касационната жалба се иска отмяна на решението и потвърденото с него НП . Излагат се доводи, че съдът не е обсъдил възраженията, описани в жалбата и е интерпретирал неправилно приетите по делото доказателства. Навеждат се съображения, че решението е постановено при неправилно приложение на процесуалния закон и материалноправните норми. Претендира се отмяна на оспорения съдебен акт и обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът , чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът Директор на ТД „Митница С.“ при Агенция „Митници“ чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Оспорва доказаността на направените от касатора разноси.

Представителят на СГП заявява становище за отхвърляне на касационната жалба.

Настоящият касационен състав на АССГ, въз основа на доказателствата по делото, становищата на страните и на закона, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес, в срок и при удостоверена представителна власт.

Разгледана по същество, същата се преценява като основателна, предвид следното:

Софийски районен съд в оспореното решение, е приел за установено от фактическа страна, че на 02.06.2021 г. в [населено място] на електронната поща на Д. Н. – старши инспектор в МП Летище С. – пътници при ТД Митница С. (тогава ТД Югозападна), Агенция „Митници”, с адрес - D..N.@customs.bg, е получен сигнал от Националния координационен център (НКЦ) на Агенция „Митници”, с който е препратен сигнал от Австрийската митническа администрация, съдържащ уведомление, че с полет № OS797 от Ж., ще пристигне пътник – Л. К. К., транзитно преминаващ през В., който ще пренася 2 (два) броя часовници, 2 (два) броя гривни и 1 (един) брой пръстен на обща стойност приблизително 37000 евро /Е./. Към сигнала били приложени: фактури № FC-8021-00950/01.06.2021 г. и № FC-21- 1965/27.05.2021 г. за закупените в Швейцария стоки, копие на бордна карта за полет от Ж. през В. до С., копие на лична карта и опис към транзитна декларация със стойността на гривните и пръстена. По повод на постъпилния сигнал, митническите служители се намирали в „Зелен коридор - нищо за деклариране“, салон „Пристигане“ на Терминал 2, в готовност за извършване на проверка на жалбоподателя К.. Около 15:50 часа, при преминаване през „зелен коридор – нищо за деклариране”, последният бил спрян за проверка. Преди навлизане в зоната за митнически контрол, около лентите за получаване на чекиран багаж на пътниците били поставени обозначителни табели, указващи задължението за деклариране при преминаване па границата на различни езици. В текста на същите се съдържала и нормата за безмитен внос на стоки от пътници с въздушен транспорт, неподлежащи на деклариране, а именно стоки на стойност до 430 евро. Жалбоподателят заявил че не пренася стоки, които да подлежат на деклариране, а багажът му съдържа само лични вещи. Извършена била обстойна митническа проверка на ръчния багаж и личен преглед на лицето. За проверката на багажа е съставен протокол за извършена митническа проверка № 21BG5106M023414/02.06.2021 г., в който било отразено, че в багажа не са открити предмети и стоки в нарушение. При извършения личен преглед, съгласно протокол за личен преглед № 20BG5106M023415/02.06.2021 г. по описа на Агенция „Митници“, е установено наличието на: 1 (един) брой часовник, марка „HUBLOT”, сериен № 1404652, на ръката на пътника, 1 (един) брой часовник, марка „U. N.”, сериен № 1183-310, открит в джоб на якето, облечено от пътника, 1 (един) брой гривна от жълт метал, марка „CHOPARD”, сериен № 85A480/6603003, открита в джоб на якето, облечено от пътника, 1 (един) брой гривна от бял метал, марка „CHOPARD”, сериен № 85A480/6590298, открита в джоб на якето, облечено от пътника, 1 (един) брой пръстен от бял метал, със зелени камъни, открит в портфейл, намерен в джоб на якето,

облечено от пътника. В хода на проверката не са открити фактури и документи за недеklarираните стоки. При сравнение на откритите при проверката стоки с описаните такива в получения сигнал, препратен от Австрийските митнически власти и с приложените към него фактури и опис към транзитна митническа декларация № 21CHNT000268967652, е установено съвпадение на серийните номера на часовниците, описани във фактури № FC-8021- 00950/01.06.2021г. и № FC21-1965/27.05.2021 г. и на серийните номера на гривните, описани в опис към 3 транзитната митническа декларация № 21CHNT000268967652. Въз основа на фактура № FC-21-1965/27.05.2021г., издадена от „HUBLOT SA”, съдът приел, че установения при извършената проверка, сложен на ръката на пътника часовник, марка „HUBLOT”, сериен № 1404652, е закупен от магазин на „HUBLOT” в [населено място], Конфедерация Швейцария на стойност 4036,15 швейцарски франка /CHF/ (четири хиляди тридесет и шест швейцарски франка и петнадесет сантима). От фактура № FC-8021-00950/01.06.2021г., издадена от U. N. е установено, че откритият по време на извършената проверка 1 (един) брой часовник, марка „U. N.*”, сериен № 1183-310, е закупен магазин на „U. N.“ в [населено място], Конфедерация Швейцария на стойност 3331,50 евро /Е./ (три хиляди триста тридесет и едно евро и петдесет евроцента). От приложения опис към транзитната митническа декларация № 21CHNT000268967652, стойността на откритите 2 (два) броя гривни и 1 (един) брой пръстен, всички носещи търговската марка „Chopard“ е описана както следва - 1(един) брой гривна, R. - 85A480-1301, Numero de serie - 6590298 - 6 150 евро /Е./ (шест хиляди сто и петдесет евро); 1(един) брой гривна, R. - 85A480-5101, Numero de serie - 6603003T - 6 350 евро /Е./ (шест хиляди триста и петдесет евро) и 1(един) брой пръстен R. - KAR-1071, Numero de serie - KAR-1071 - 17 765 евро /Е./ (седемнадесет хиляди седемстотин шестдесет и пет евро).

Предвид направените констатации, служители на ТД „Митница С.“ преценили, че лицето е нарушило чл. 233, ал. 1 от ЗМ, за което му съставили Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 172/02.06.2021г. Актът е предявен и връчен на лицето в деня на съставянето му – 02.06.2021г. В законоустановения срок по чл. 44, ал.1 от ЗАНН е постъпило Възражение № 32-178719/07.06.2021г. На 01.12.2021г. След преценка на приложените документи и депозираното възражение, при идентично описание на фактическата обстановка и дадената правна квалификация в съставения акт, е издадено обжалваното Наказателно постановление (НП) № 146/01.12.2021 г., на директора на Териториална дирекция Митница С. (ТД „Митница С.“) на Агенция „Митница“. Със същото на жалбоподателя, на основание чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложена „глоба” в размер на 72 868,48 лв. за нарушение на чл. 233, ал. 1 от ЗМ. На основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ стоките, предмет на нарушението са иззети в полза на държавата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, при правилно приложение на материалния и процесуалния закон. Счел е също, че са налице всички обективни и субективни елементи от състава на административното нарушение, визирани в разпоредбата на чл. 233, ал. 1 от ЗМ . Съдът е приел, че посочената норма има бланкетен характер, поради което при установено нарушение на същата, и с оглед надлежното му вменяване на нарушителя,

същото следва да бъде описано чрез конкретно посочване на нормата, която е задължавала лицето да декларира съответния вид стока. Посочил е, че задължението на жалбоподателя за деклариране на пренасяните вещи произтича от разпоредбите на чл. 58, ал. 4 от ЗДДС и чл. 51а, ал. 2 от Правилника за прилагането му. Съгласно първата от посочените разпоредби, вносът на стоки, внасяни в личния багаж на пътници, който няма търговски характер, е освободен от данък на базата на парични прагове, съответно за сухопътни, морски и въздушни пътници, които се определят с правилника за прилагане на закона. В разпоредбата на чл. 51а, ал. 2 от ППЗДДС се посочва, че паричните прагове по чл. 58, ал. 4 от Закона за стоки, различни от стоките, за които се прилагат количествени прагове, до общата собствена стойност на стоките, за въздушните и морските пътници възлизат до 430 евро или равностойността им в левове, респективно вещите над тази стойност подлежат на деклариране. Цитираните норми намират приложение съобразно чл. 41 от Регламент /ЕО/ № 1186/2009 на Съвета за установяване на система на Общността за митнически освобождавания /кодифицирана версия на Регламент /ЕО / № 918/83 г. /, съгласно който - стоките, съдържащи се в личния багаж на пътници, идващи от трети държави се допускат без да се облагат с вносно мито, при условие че подобен внос е освободен от данък върху добавената стойност/ДДС/, съгласно разпоредбите на националното законодателство, приети в съответствие с разпоредбите на Директива 2007/74/ ЕО на Съвета от 20.12.2007 г. В чл. 6б от Закона за митниците е регламентирано, че всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или устно деклариране. Декларирането се изразява в действие, чрез което едно лице изразява чрез установени форми и начини желанието си за прилагане на определен митнически режим за дадена стока.

При тази нормативна рамка и възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка, същият е приел, че К. е извършил нарушението, за което му е наложено административно наказание. Съдът приел за доказано, че при пристигането си на летище С., с полет от Конфедерация Швейцария, през Република А., жалбоподателят, навлязъл в „Зелен коридор – Нищо за деклариране“, като успоредно с това е заявил устно на проверяващите го митнически служители, че няма нищо за деклариране, докато в действителност е пренасял новозакупени вещи на обща стойност 72 868,48 лева (седемдесет и две хиляди осемстотин шестдесет и осем лева и четиридесет и осем стотинки). Съдът приел още, че се касае стоки, които той е пренесъл през държавната граница без разрешение на митническите органи – стоката не е представена, декларирана или обявена пред митническите органи. Преминаването през т. нар. "зелен коридор – нищо за деклариране“, е възприето от съда като индигия за намерението на лицето да не декларира стоките, които пренася. Съдът приел, че същите подлежат на деклариране относно митническия режим „внос“ от пътника при влизането му в Република България, тъй като видно от препратените от Австрийската митническа администрация документи, същите са на приблизителна стойност 37000 евро /Е./ и превишават определените прагове за безмитен внос от 430.00 (четиристотин и тридесет) евро за въздушните пътници, съгласно Регламент (ЕО) № 1186/2009 на Европейския съвет от 16 ноември 2009 година за установяване на система на Общността за митнически освобождавания във връзка с чл. 58, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 51а, ал.2 от

Правилника за прилагане на закона за данък върху добавената стойност (ППЗДДС). Приел още, че деянието е извършено при пряк умисъл.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че не е бил длъжен да предостави стоките за деклариране, съдът посочил, че по делото няма данни за същите да са били заплатени дължимите митническите сборове, в частност че дружеството, което му е препродало стоките „Е енд ЕС Уотчис енд Джулври" ООД, е внесло ДДС в Република България. Съдът е отхвърлил възражението, че стоките са закупени и платени на територията на Съюза. Същият е приел, че дори и това да е така, същите са внесени за първи път на територията на страната, от мястото им на първоначално закупуване в [населено място], Конфедерация Швейцария, поради което е следвало да бъдат декларирани. Изложеното в жалбата възражение, че намерените златни вещи не подлежат на деклариране, поради това, че са под изискуемия праг съгласно Валутния закон и респективно чл. 4 от Наредба № 10 за износа и вноса на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със и от тях и за водене на митническите регистри по чл.10а от Валутния закон (тъй като размерът им е под 60 гр. без оглед съдържание на златото или платината), съдът приел за неоснователно, тъй като процесният случай касаел именно стоки, а не вещи за лична употреба. Съгласно чл. 5, ал. 2 от същата наредба, когато вещите имат търговски характер по отношение на облагането им и мерките на търговската политика, те се третираат като стоки. Извел, че К. е следвало да премине през „Червен коридор“ и да попълни митническа декларация, след което да предприеме процедура по заплащане на дължимите публични държавни вземания и едва след тяхното реално постъпване в бюджета от митническите органи върху подадената митническа декларация, да му бъде дадено разрешение за режим внос.

Приел, че от обективна страна е изпълнен състава на митническото нарушение – контрабанда, а извършеното нарушение не представлява маловажен случай, поради което определената санкция не се явява несъразмерно тежка на извършеното нарушение.

Така мотивиран, съдът потвърдил изцяло оспореното пред него НП и осъдил жалбоподателят да заплати в полза на ответника ТД „Митница С.“ сумата от 200 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият състав не споделя изводите на СРС досежно материалната законосъобразност на обжалваното НП, като намира, че решението е постановено в нарушение на материалния закон.

Това е така, независимо от това, че е неоснователно възражението на касатора относно неправилното установяване качеството на откритите вещи, определени като „стоки“.

Не се спори, че за да е налице изискване за деклариране на вещите пред митническите органи, съответно за осъществяване на състава на „митническа контрабанда“, следва да е налице задължение за тяхното деклариране, което не е изпълнено. Визираната, но непосочена от органа норма на чл. 58, ал.4 от ЗДДС предвижда, че вносът на стоки,

вносяни в личния багаж на пътници, който няма търговски характер, е освободен от данък на базата на парични прагове съответно за сухопътни, морски и въздушни пътници, които се определят с правилника за прилагане на закона, който праг е 430 евро за процесния случай, съгласно чл. 51а, ал.1 от ППЗДДС.

От анализа на нормата съдът приема, че условие за нейното приложение е да се касае за вещи, които представляват „стоки“, но нормата предвижда режим за тези, които са с нетърговски характер. От горното съдът приема, че следва, че декларирането по чл. 66 от ЗМ е задължително и за вещи, които нямат търговски характер.

В процесния случай такива обстоятелства не са изследвани. Същото обаче, не е в нарушение на процедурата, тъй като изискването се отнася и за вещи без търговски характер, каквито се твърди, че са процесните.

Настоящата инстанция обаче, се съгласява със становището, че нормата на чл. 233, ал.1 от Закона за митниците е бланкетна. Ето защо, счита, че задължително, за надлежно повдигане на административно обвинение, контролният орган, а в следствие и наказващият такъв, е следвало да посочи коя норма според него на специален закон задължава жалбоподателя да декларира вещите. В случая това е ЗДДС, във връзка с ППЗДДС и ВЗ. Като не е сторил това, а бланкетно е приел за нарушена директно нормата на чл. 233, ал.1 от ЗМ, без съответната текстова и цифрова привръзка със специалния закон, контролният орган /в АУАН/ и наказващият такъв /в НП/ е допуснал непълно описание на вмененото нарушение. Съдът намира за недопустимо посочената непълнота да се допълва с мотивите на районния съд за първи път, тъй като това представлява дописване на описанието на вмененото нарушение, респ. на правната му квалификация едва на фаза съдебно производство. Вместо това, съдът е следвало да прецени, че посоченият пропуск представлява съществено процесуално нарушение, което е ограничило правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице и да отмени процесното НП само на това основание.

Споделя се също и възражението, че не е изяснен произходът на вещите и качеството им на „съюзни“ стоки или „несъюзни стоки“. От доказателствата по преписката става ясно, че вещите / часовници/ са закупени от страна на К. като купувач от българско дружество – продавач, а бижутата – от австрийско дружество. Установява се още, че същите са получени от Свободна безмитна зона-Летище Ж.. Не са обсъдени обстоятелства около това дали вещите са напускали митническата територия на ЕС или не. Горното съдът намира за съществено, доколкото налице е задължение по чл. 66 от ЗМ всяка стока, която е предназначена да бъде поставена под митнически режим, да бъде декларирана, но не всяка стока е предназначена да бъде поставена под митнически режим, с оглед произхода ѝ и мястото, от което е осъществен вносът.

Настоящата инстанция намира за основателно становището, изразено в касационната жалба, че намерените вещи -бижутата, не са пълно и подробно описани, доколкото дори не е посочен вида и произхода на метала, от който

са изработени. В атакуваното НП е използвано словосъчетанието „от бял метал“. Освен това, дори и да се приеме ,че се касае за изделия от злато, то тогава приложим следва да бъде Валутния закон, респ. Наредба № 10 от 16.12.2003г. за износа и вноса на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със и от тях за водене на митническите регистри по чл.10а от ВЗ. Цитираните нормативни актове изискват установяване грамажа на вещта, с оглед преценка дали е нарушение за недеклариране.

На следващо място, съдът счита, че е налице ненадлежно оценяване на процесните бижутата. Същото почива на таблица, с добавено изписване на ръка и данни за оценка, без яснота как е изготвена оценката. Горното обуславя извод за недоказаност на административното нарушение.

Предвид изложеното, съдът приема от една страна, че в хода на административна наказателна процедура е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в непълно описание на вмененото нарушение, от друга в непрецизно квалифициране на същото, с оглед привързването на бланкетната норма на чл.233 от ЗМ със съответната такава по ЗДДС, ППЗДДС и ВЗ, а от трета - допуснато нарушение на материалния закон, тъй като е наложено наказание за нарушение, което не е установено по безспорен и категоричен начин.

За пълнота следва да бъде добавено и че оспореното решение, респективно -процесното НП, са незаконосъобразни в частта относно отнемането на вещите- предмет на нарушението и на отделно основание.

При постановяване на своето решение, първоинстанционният съд не е съобразил тълкуването на Европейският съд на чл. 42, параграф 1 от Регламент № 952/2013 от същия. Според СЕС всяка държава- членка трябва да предвиди в националното законодателство административни или санкционни мерки, но такива, които не надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от закона цели (решение от 16.07.2015 г., С., С-255/14, ЕУ:С:2015:475, т. 22). Същите следва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. В този контекст съдът уточнява, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, като по-специално се гарантира реално възпиращ ефект и същевременно се съблюдава основният принцип на пропорционалност. Нерелевирането на фактора на законност на пренасянните стоки при налагане на наказание и в частност отнемането им/ или присъждане на тяхната равностойност/ в полза на държавата, само по себе си противоречи на принципите и целите на Регламента. / В този см. Решения на СЕС по дела С-497/15, С-498/15, С-655/18 /. Така например, в последното цитирано решение /т.44/ постановено във връзка с приложението на чл.233 ал.6 от ЗМ, изрично е прието, че санкция, която се състои в задължение да се плати равностойността на отклонените от митнически надзор стоки, не изглежда пропорционална, при това, независимо от факта, че се прибавя към

имуществената санкция. Санкция в подобен размер надхвърля границите на необходимото, за да се гарантира, че стоките няма да бъдат отклонени от митнически надзор.

Практиката на Съда на Европейския съюз е константна и непротиворечива в насока, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която при отклоняване от митнически надзор, освен имуществена санкция, титулярът на задължението следва да плати и равностойността на стоката.

При тези обстоятелства, настоящата инстанция намира, че първоинстанционния съд е следвало на основание чл.288, ал.2 ДФЕС да не приложи националната разпоредба, а именно чл. 233, ал. 6 от ЗМ, тъй като същата противоречи на чл. 42, параграф 1 от Регламент № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета и да отмени обжалваното НП в тази му част само на това основание.

Предвид изложените мотиви, съдът намира, че следва да отмени оспореното решение на СРС. Вместо него следва да постанови друго, с което отмени процесното НП.

При този изход на правния спор, в полза на касатора са дължими сторените по делото разноски. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие и анекс към него / л.22 и сл./ страните са договорили процесуално представителство пред съд по оспорване на процесното НП в размер на 3000 лева, без ДДС, за всяка от инстанциите. Представена е и фактура, удостоверяваща извършеното плащане за представителство пред АССГ/ л.51/. В същата е посочено изрично основание – цитираните договор и чл.1б от анекса. Ето защо, не може да бъде споделено възражението на ответника за недоказаност на извършените разходи и връзката им с настоящото производство.

С оглед изложените съображения, съобразно заявеното искане и представения списък, в тежест на ответника по касация следва да бъдат възложени сторените пред АССГ разноски в размер на 3600 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. второ, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1052/02.03.2023г., постановено по НАХД № 810/2022г. на Софийски районен съд, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 146/01.12.2021г. на Директора на Териториална дирекция „Митница С.“ при Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция Митници да заплати в полза на Л. К. К. ЕГН [ЕГН] сумата от 3600/ три хиляди и шестстотин/ лева- сторени разноски пред

касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.